

HỒI 215

Nhấn Nhìn Trả Giá

Chúng nhân nghe Khấu Trọng kêu lên kinh hãi liền quay cả sang nhìn, rồi cũng ngẩng đầu lên nhìn theo ánh mắt của gã.

Chỉ thấy con linh điều của Trầm Lạc Nhạn không ngừng lượn tròn trên cao, bay theo những đường hết sức quái dị.

Dương Công Khanh, Linh Lung Kiều, Từ Tử Lăng, Trác Kiều đều biến sắc, biết rằng con quái điều này đang mượn đường bay để thông tri cho chủ nhân biết trong rừng có phục binh mai phục.

Để tránh tai mất thám tử của quân địch, bọn Khấu Trọng đã phải tốn rất nhiều công sức mới bố trí được đạo quân này mai phục trong rừng.

Đầu tiên là phải dùng một đạo quân khác dẫn dụ sự chú ý của địch nhân, ra vẻ muốn ngăn ngừa quân của Đôn Hùng Tín bất ngờ đột kích khi các xe quân nhu nặng nề vượt sông. Đồng thời đặt các trạm canh ở chỗ cao, nhân lúc trời tối cho kỵ binh dắt ngựa đi xuyên rừng đến đại điểm mai phục, chân ngựa đều phải dùng vải bố bọc kín để tránh phát ra tiếng động.

Thế nhưng tính trước tính sau, không ngờ lại bỏ sót mất con quái điều thông linh này của Trầm Lạc Nhạn.

“Oác! Oác! Oác!”.

Quái điều bay về phía Đông Bắc, chính là hướng mà kỵ binh Lý Mật đang tiến tới, lúc này đã ẩn ước nghe được tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa nện xuống đường.

Dương Công Khanh hét lớn: “Tả hữu đi trước!”.

Từ và vang lên.

Ba ngàn quân tiên phong phóng ra khỏi rừng theo hai hướng tả, hữu, vòng thành một vòng cung, đánh thốc vào bên hông quân địch. Sau đó trung quân cũng ồ ạt tiến lên, đội hình chỉnh tề dàn trải trên bình nguyên, thẳng tiến về phía khu rừng thưa nơi địch nhân đang

hành quân. Roi ngựa vung lên hoa cả mắt, chiến mã hý vang trời, đại chiến lại chuẩn bị khai diễn.

Tùng đợt từng đợt kỵ binh trào lên thảo nguyên như từng đợt sóng xô bờ, những bộ khô giáp sáng ngời lên trong ánh ban mai.

Đất bằng như lùi lại phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, tám ngàn kỵ binh đã tiến vào khu rừng thưa, lao về phía địch nhân với tốc độ không hề giảm sút.

Do địch nhân chỉ có khoảng tám ngàn, vì vậy bọn Khấu Trọng hoàn toàn không hề cố kỵ điều gì, dựa vào ưu thế về binh lực, nhanh chóng áp sát đối thủ.

Hy vọng duy nhất bây giờ chính là đánh nhanh thắng nhanh, tốt nhất là địch nhân chưa kịp triệt thoái hay chỉnh đốn đội ngũ, đã để bọn họ đuổi kịp, đánh cho Lý Mật một trận toi bời hoa lá.

Khấu Trọng, Linh Lung Kiều, Trác Kiều, Tư Tử Lăng phóng lên một ngọn đồi cao, chỉ thấy bên ngoài khu rừng bụi cuộn lên thành từng đám, tiếng vó ngựa dồn dập, nhưng tiếng mỗi lúc một xa dần.

Trác Kiều hét lớn: “Đuổi theo!”.

Khấu Trọng lên tiếng ngăn lại: “Không được!”.

Trác Kiều tức giật quát: “Tại sao không đuổi, Lý Mật đang chạy đó!”.

Dương Công Khanh lúc này đã đến bên cạnh chúng nhân.

Khấu Trọng hỏi Linh Lung Kiều: “Bụi cuốn lên thế kia là đều đặn hay là tán loạn vậy?”.

Linh Lung Kiều ghì cương con chiến mã đang thở phì phò, rồi nói: “Đội hình của quân Ngõa Cương vẫn rất chỉnh tề, tản nhưng không loạn”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Đúng như ta dự đoán, Trần Lạc Nhạn sớm đã đoán được có phục binh, thế nên mới dùng quái diệu dụ chúng ta đuổi theo. Ta dám khẳng định trong rừng nhất định còn phục binh, khi chúng ta đạp chân vào cạm bẫy, Lý Mật sẽ lập tức quay đầu phản kích”.

Dương Công Khanh hét: “Rất có lý!”.

Nói đoạn lập tức sai người dùng tù và ra lệnh ngừng tiến công, chỉ thị hai đội tiền phong tả hữu ngưng lại. Trác Kiều dù sao cũng là hậu nhân nhà tướng, mau chóng hiểu ra, nhưng tình cảm vẫn bị xao động, trong mắt rực lửa căm hờn.

Từ Tử Lăng lưu ý Khấu Trọng, thấy sắc mặt gã vẫn bình tĩnh như thường, song mục sáng rực thần quang, lạnh lùng và đầy trí tuệ.

Đây là lần đầu tiên gã thấy Khấu Trọng có thần sắc này, trong lòng không khỏi rung động, nhớ lại những lời gã huynh đệ này đã nói khi đối mặt với thiên quân vạn mã của Đổ Phục Uy ở Cảnh Lăng. Đó chính là coi thường sinh tử, coi chiến trường như một bàn cờ lớn, cả quân ta lẫn quân địch đều là những quân cờ trên bàn cờ lớn đó. Trải qua trận chiến ấy, Khấu Trọng từ một tên tiểu tử không biết gì về chiến sự, đã trở thành một vị thống soái mưu lược xuất chúng, liệu địch như thần.

Dương Công Khanh khiêm tốn thỉnh giáo gã: "Hiện giờ chúng ta nên xử trí thế nào?"

Khấu Trọng quyết đoán nói: "Chúng ta chỉ cần để lại mấy ngàn người ở đây bố phòng, khiến cho Lý Mật tiến thoái lưỡng nan, còn đội xe chở quân nhu vẫn tiếp tục vượt sông, đồng thời chia ra một phần quân lực tiến về Lạc Khẩu, đánh cho chúng trở tay không kịp".

Tuyên Vĩnh nói: "Nếu như Lý Mật trở về Lạc Khẩu, có phải chúng ta vẫn tấn công hay không?"

Khấu Trọng đáp: "Lý Mật sẽ không cam tâm rút lui đâu, hắn ta vẫn còn một hy vọng nữa, đó là Đôn Hùng Tín. Khi Đôn Hùng Tín thừa lúc chúng ta tiến quân Lạc Khẩu mà triệt thoái, thì hắn mới hồi hận mà không làm gì được, chỉ còn một con đường duy nhất là đào tẩu về Hồ Lao mà thôi".

Ở phía xa xa, bụi cát thôi không cuốn lên, rõ ràng là quân Lý Mật biết rõ gian kế bại lộ, nên đã dừng lại. Hành động này càng làm tăng thêm sức thuyết phục và uy tín của lời nói của Khấu Trọng.

Khấu Trọng lại nói tiếp: "Tác dụng của kỳ binh chính là đến Lạc Khẩu trước một bước, ngăn ngừa Lý Mật vượt sông về thành, vậy thì Bính Nguyên Chân chỉ có hai con đường để lựa chọn, một là đầu hàng, một là bỏ thành đào tẩu".

Dương Công Khanh cười dài nói: "Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi!".

oOo

Bảy ngày sau đó, đã quyết định vận mệnh của nhất đại kiêu hùng Lý Mật.

Đại tướng trấn thủ Lạc Khẩu là Bính Nguyên Chân đã đầu hàng Dương Công Khanh. Một đại tướng khác của Lý Mật là Đơn Hùng Tín thì ôm binh tự thủ, cuối cùng bị Đồ Thúc Phương thuyết phục quy hàng. Lý Mật biết đại thế đã mất, đành dẫn tàn quân chạy về Hồ Lao, còn Vương Bá Dương thì thủ ở Hà Dương.

Khẩu Trọng, Dương Công Khanh thì tiếp tục chinh đồn quân mã, chuẩn bị thừa thắng truy kích, đoạt lấy Hồ Lao Quan. Chẳng ngờ Lý Mật nghe phong thanh đã đào tẩu trước, chạy về Hà Dương hội quân với Vương Bá Dương. Y vốn định lấy Hoàng Hà làm bình phong, dựa vào Thánh Hành Sơn ở phía Bắc, phía Đông liên kết với Lê Dương, ý đồ vẫn hồi lại bại cục.

Chỉ là sau khi đại bại, quân tâm đã rã rời, tan tác.

Thêm nữa kể từ sau cái chết của Trác Nhược, trong quân Ngõa Cương đã có mầm mống của sự chia rẽ, các cự tướng đều lần lượt cự mệnh, khiến cho Lý Mật có lực mà không thể thi triển, có tài mà không có đất dụng võ.

Còn quân của Vương Thế Sung thì vì vừa chiếm được nhiều thành trì và một vùng đất rộng lớn, nên cũng cần nghỉ ngơi để chỉnh đốn, nhất thời cũng khó thể vượt sông tiến đánh Hà Dương, ngoài ra còn phải giữ lực khí để bình định khu vực Hà Nam, cục thế tạm thời trở thành hai quân đối đầu cách một con sông.

Đêm nay, trong một gian khách sảnh ở hậu viện của Hồ Lao Hành Phủ, Đồ Thúc Phương dẫn Trác Kiều đến gặp Khẩu Trọng và Từ Tử Lăng: "Ta đã kể với đại tiểu thư chuyện của Tổ Tổ và tình hình phương Nam hiện nay, vì ta thấy dù sao nói thẳng ra cũng tốt hơn".

Trác Kiều trợn mắt lên nhìn hai gã nói: "Chuyện quan trọng như vậy mà hai người cũng dám giấu ta, có tin ta giết hai người cùng một lượt với tên tiểu tử xấu xa Hương Ngọc Sơn kia không?".

Hai gã chỉ cúi đầu im lặng, không dám phản biện tiếng nào.

Trác Kiều lại nói: "Ta đâu phải là người không biết nói lý lẽ, lần này Lý Mật đã nếm mùi đau khổ, vĩnh viễn cũng không còn hy vọng trở mình, tuy chưa thể đích thân giết chết tên gian tặc đó, song cũng coi như là thay cha báo phục được phần nào. Ta không muốn tiếp tục xuất lực cho loại người như Vương Thế Sung nữa, các người có dự định gì không?".

Khấu Trọng nói: “Chúng tôi muốn trở lại Lạc Dương trước, sau đó lập tức Nam hạ, trợ giúp Phi Mã Mục Trường chuyển nguy thành an, rồi tìm cách đón mẫu tử Tổ tỷ về hội hợp với đại tiểu thư”.

Trác Kiều kiên quyết nói: “Ta đi cùng với các người”.

Khấu Trọng cả kinh, vội vàng xua tay nói: “Tiểu thư ngàn vạn lần không nên đi”.

Trác Kiều tức giận trừng mắt lên: “Tại sao?”.

Đồ Thúc Phương thấy tình thế bất diệu, vội vàng trượng nghĩa ra tay giải vây: “Ý của Tiểu Trọng là hy vọng tiểu thư có thể ở lại phương Bắc, giúp hấn liên kết các nhân tài hữu dụng trong quân Ngõa Cương, để sau này cùng hấn sáng lập đại nghiệp”.

Từ Tử Lăng cũng nói: “Tiểu thư ở lại phương Bắc, giám sát Lý Mật, tiện thể chờ cơ hội lấy mạng chó của hấn”.

Câu nói này lập tức thuyết phục được Trác Kiều.

Nàng trầm ngâm giây lát rồi trầm giọng nói: “Được rồi! Ta sẽ lưu lại phương Bắc, có điều ta không muốn hợp tác với hạng người như Vương Thế Sung nữa, các người định bao giờ thì rời khỏi đây?”.

Khấu Trọng nói: “Sự việc không thể chậm trễ, sáng sớm mai chúng ta sẽ cùng đi khỏi đây”.

Sau khi Khấu Trọng nói ra ý muốn trở về Lạc Dương với Dương Công Khanh, chưa kịp giải thích nguyên nhân thì y đã trầm giọng hỏi: “Khấu tiểu huynh muốn kết thúc ở đây đúng không?”.

Khấu Trọng ngần ngừ nói: “Đại tướng quân thật tinh minh”.

Dương Công Khanh đặt tay lên vai Khấu Trọng, song mục sáng rực tinh quang: “Khấu tiểu huynh là nhân tài làm thống soái mà Dương mỗ đây bình sinh mới gặp lần đầu, sau này có thêm kinh nghiệm, đảm bảo có thể tung hoành thiên hạ không có đối thủ, không biết trong lòng người đã có kế hoạch gì chưa?”.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Tạm thời thì có thể có kế hoạch gì chứ? Chỉ là cảm thấy Vương công không phải là người có thể cùng cộng sự, nên nhân lúc thành công mà rút lui trước, sau này mọi người vẫn còn chút giao tình”.

Dương Công Khanh thở dài: “Ta hiểu cảm giác của người, luận công ban thưởng, làm sao lại không có phần của người cho được? Sáng mai ta sẽ phái chiến thuyền đưa các người

về Lạc Dương, lý do là để người đích thân hồi báo quân tình với đại nhân, đồng thời thỉnh thị ý kiến xem có nên lập tức vượt sông tấn công Hà Dương hay không. Nhưng nếu người đã có ý ra đi, thì Lạc Dương không phải là nơi có thể ở lại lâu, người có hiểu ý ta không?”.

Khấu Trọng cảm động nói: “Ta sẽ không bao giờ quên những thời khắc được cùng đại tướng quân kề vai tác chiến”.

Dương Công Khanh buông tay khỏi vai gã, cười lớn nói: “Hay lắm! Hy vọng chúng ta có cơ hội cùng nhau kề vai sát cánh, giết địch trên sa trường lần nữa!”.

oOo

Khấu Trọng trở về hậu viện, thì chợt nghe có người nấp sau chiếc cột gọi: “Khấu gia!”.

Gã quay lại nhìn thử, thì ra là nàng tiểu tỳ xinh đẹp của Trác Kiều, Sở Sở.

Mỹ nhân này níu lấy chéo áo gã, kéo ra khu rừng trúc trong vườn, cúi đầu buồn bã nói: “Nghe tiểu thư nói sáng mai phải chia tay với Khấu gia và Từ gia rồi, có phải vậy không?”.

Khấu Trọng cảm thấy tim mình như thắt lại, không kềm chế được lòng mình, đưa tay vuốt nhẹ lên gò má phấn của nàng, dịu dàng nói: “Sau khi giải quyết xong chuyện ở phương Nam, ta nhất định sẽ quay lại tìm mọi người, lúc ấy Sở Sở còn gặp được Tổ tỷ và hài tử mập mạp đáng yêu của tỷ ấy nữa đó”.

Sở Sở mừng rỡ reo lên: “Vậy thì thật hay quá!”. Nhưng rồi lại lập tức buồn bã nói: “Nhưng tỷ tử lại không được gặp Khấu gia trong một thời gian dài”.

Khấu Trọng thở dài, lấy ra chiếc vòng mà năm xưa nàng tặng cho gã, mỉm cười nói: “Nhìn đây! Không phải lúc nào nàng cũng ở bên ta hay sao?”.

Sở Sở khẽ run lên, hai mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc và vui mừng, kể đó thì bổ nhào vào lòng gã, ôm gã thật chặt, nước mắt trào ra trên gương mặt xinh đẹp.

Khấu Trọng đỡ lấy thân thể mềm oặt của Sở Sở, hít mùi hương vừa lạ lùng mà vừa thân quen tỏa ra trên người nàng, nhớ lại cảnh tượng kinh hoàng năm xưa ở Trác phủ, hay tay bất giác ôm chặt lấy tấm lưng thon thả, miệng dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, chỉ cần chúng ta có thể sống sót trong thời loạn thế này, thế nào cũng có một ngày được hạnh phúc ở cùng nhau, mãi mãi không phải chia lìa”.

Trong giờ khắc này, bất luận là Tống Ngọc Trí hay Lý Tú Ninh, đều trở nên mơ hồ và xa xăm với gã.

Sở Sở cự mình rời khỏi vòng tay ấm áp của Khấu Trọng, lúng túng nói: “Sở Sở thất lễ rồi!”.

Khấu Trọng không kèm được ôm nàng vào lòng một lần nữa, cảm nhận tình cảm dạt dào của nàng dành cho mình: “Nhớ kỹ! Khấu Trọng ta chưa bao giờ nghĩ nàng là hạ nhân, trước đây cũng vậy, sau này cũng vậy”.

Toàn thân Sở Sở run lên, cảm động nói: “Khấu gia hãy bảo trọng”.

Nói xong liền gạt lệ chạy đi.

Khấu Trọng lại thở dài.

Vì sự nghiệp, gã có phải hy sinh nhiều thứ như vậy không?

Nếu gã chỉ là một tên tiểu tử không có đại chí, lúc này chắc đã cùng nàng thệ hải minh sơn, cùng nhau so cánh uyên ương rồi. Thế nhưng gã đã ở tình thế không thể tự rút ra được nữa rồi, người của Song Long Bang đang ở Quan Trung đợi chờ gã đến để tìm kiếm Dương Công Bảo Khố.

Phi Mã Mục Trường đang rơi vào hiểm cảnh.

Mẫu tử Tố Tố vẫn còn ở trong tay gian tặc.

Còn gã và Từ Tử Lăng thì cầu nhân khắp thiên hạ, mỗi bước đi đều hung hiểm vạn phần.

Đây chính là cái giá mà gã phải trả.

oOo

Chiến thuyền ngược dòng tiến về phía Tây.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng sánh vai đứng trên đầu thuyền, nghênh đón cơn gió sông mát lạnh và vận mệnh không thể đoán trước.

Khấu Trọng nói: “Chỉ cần tìm được Hư Hành Chi, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi Lạc Dương, cho dù là trở mặt với Vương Thế Sung, ta cũng phải đi”.

Từ Tử Lăng chậm rãi nói: “Vương Thế Sung tuyệt đối không dám công nhiên làm gì chúng ta đâu, bằng không y làm sao phục chúng. Huống hồ Lý Mật vẫn còn chưa chết, y không ngu đến nỗi tự làm dao động quân tâm đâu”.

Khấu Trọng gật đầu: “Nói có lý, ta cũng nghĩ vậy đó”.

Từ Tử Lăng trầm mặc không nói gì.

Khấu Trọng thở dài: “Ta cảm thấy giống như nằm mơ vậy, đến giờ vẫn không tin rằng Lý Mật danh chấn thiên hạ đã bị chúng ta đánh bại”.

Từ Tử Lăng thở dài nói: “Sẽ có một ngày người phát giác đời người chỉ là một giấc mộng, hoàng đế bá nghiệp, tất cả chẳng có gì là chân thực cả”. Nói tới đây, bất giác gã lại nghĩ đến thiếu nữ thanh nhã như tiên tử giáng phàm Sư Phi Huyền.

Khấu Trọng thì lại nhớ đến Sở Sở lúc nàng gục mặt vào lòng mình mà khóc nức nở.

Một trận gió thổi đến làm y phục hai gã bay phấp phật, Đông Đô Lạc Dương đang ở trước mắt, khí thế vẫn như xưa.

Tòa thành vĩ đại này, có phải sẽ có một ngày thất thủ không?

- o O o -